

Murea deja de o sută șaptezeci de zile și încă nu era mort. Se lupta pentru supraviețuire cu îndârjirea unei fiare prinse în capcană. Delira și putrezea, dar, din când în când, mintea lui primitivă ieșea din coșmarul arzător al supraviețuirii în ceva ce aducea cu echilibrul mental. Atunci își ridica fața mută spre Eternitate și murmură:

— Ce să-ntâmplă, io? Ajutor, zei blestemați! Ajutor, doar atât.

Blasfemiile îi veneau foarte ușor pe buze; formau jumătate din cuvintele și toată viața sa. Fusese crescut la școala de cloacă a secolului XXV și nu vorbea decât graiul cloacei. Dintre toate brutele din lume, el se număra printre cele mai puțin valoroase aflate în viață și printre cele mai susceptibile să supraviețuiască. Așa încât se lupta și se ruga în blasfemii; însă, din când în când, mintea sa răzlețită sărea cu treizeci de ani în urmă, în copilărie, și-și amintea o poezioară de la grădiniță:

*Gully Foyle mă numesc
Și Terra mi-este nația.*

*Cosmosu-l locuiesc,
Moartea mi-i destinația.*

Era Gulliver Foyle, ajutor de mecanic clasa III, în vârstă de treizeci de ani, cu oase mari și mocofan... și plutea prin spațiul cosmic de o sută șaptezeci de zile. Era Gully Foyle, lubrifiator, curățător, încărcător; prea liniștit pentru scandal, prea lent pentru distracție, prea sec pentru prietenie, prea lenș pentru dragoste. Trăsăturile letargice ale caracterului îi erau vizibile în arhiva oficială a Marinei Comerciale:

FOYLE, GULLIVER ----- AS-128/127:006

EDUCAȚIE:	NU
ABILITĂȚI:	NU
MERITE:	NU
RECOMANDĂRI:	NU

(COMENTARIILE PERSONALE)

Dotat cu forță fizică și potențial intelectual, dar îngrădit de lipsa ambiției. Însuflețire minimă. Stereotipul Omului Banal. Un șoc neașteptat l-ar putea trezi, dar Psiho nu-i găsește cheia. Nu se recomandă pentru promovare. Ajuns într-o fundătură.

Ajunsese, ce-i drept, într-o fundătură. Vreme de treizeci de ani se mulțumise să plutească de la o clipă a existenței la următoarea, aidoma unei creaturi masiv împlătoșate, greoaie și indiferente — Gully Foyle, stereotipul Omului Banal —, însă acum plutea prin spațiul cosmic de o sută șaptezeci de zile și cheia trezirii lui se afla în încuietoare. În scurt timp, avea să se răsucească și să deschidă ușa spre neant.

Nava spațială *Nomad* plutea în derivă la jumătatea distanței dintre Marte și Jüpiter. Necunoscuta catastrofă de război care o transformase în epavă luase o rachetă strălucitoare din oțel, lungă de o sută de metri și lată de treizeci, și o contorsionase până nu mai rămăsese din ea decât un schelet pe care erau fixate resturile cabinelor, caelelor, punților și batardourilor. Fisurile mari din carcasă erau ca niște explozii de lumină pe partea însoțită și ca niște pete de chiciură de stele pe partea întunecată. *Nomad*-ul era un neant imponderabil de soare orbitor și umbră impenetrabilă, înghețat și tăcut.

Epava era umplută cu un conglomerat plutitor de sfărâmături congelate, care atârna suspendat în interiorul navei distruse, aidoma instantaneului fotografic al unei explozii. Atracția gravitațională reciprocă a fragmentelor de resturi, deși minusculă, le apropia lent în grupuri destrămate periodic de trecerea printre ele a unicului supraviețuitor de pe toată epava: Gulliver Foyle, AS-128/127:006.

Locuia în singura incintă etanșă, care mai rămăsese intactă în epavă, un dulap de scule de lângă coridorul de pe puntea principală. Dulapul avea lățimea de un metru douăzeci, adâncimea de un metru douăzeci și înălțimea de doi metri șaptezeci. De dimensiunile unui sicriu de uriaș. Întemnițarea, vreme de câteva săptămâni, a unui om într-o cușcă de dimensiunile acelea fusese considerată, cu șase sute de ani în urmă, tortura orientală cea mai rafinată. Și totuși, Gully Foyle supraviețuise în sicriul acesta neluminat timp de cinci luni, douăzeci de zile și patru ore.

— Cine ești?

— Gully Foyle mă numesc.

— De unde vii?

— Terra mi-este nația.

— Unde ești acum?

— Cosmosu-l locuiesc.

— Încotro te-ndrești?

— Moartea mi-i destinația.

Într-a o sută șaptezeci și una zi a luptei sale pentru supraviețuire, Foyle răspunse la întrebările acestea și se trezi. Inima îi bubuia în piept și gâtteleul îi ardea. Bâjbâi prin beznă după rezervorul de aer cu care împărțea sicriul și-l verifică. Era gol. Trebuia s-aducă imediat altul înăuntru. Avea să-și înceapă ziua cu o nouă încleștare cu moartea, pe care o accepta, însă, cu o răbdare mută.

Pipăind rafturile dulapului, găsi un costum spațial sfâșiat. Era unicul de la bordul *Nomad*-ului și nu-și mai amintea unde sau cum îl găsisese. Îi etanșase ruptura cu spray pentru reparații urgente, dar nu avea cum să-i reumple ori să-i înlocuiască buteliile de oxigen rămase goale de pe spate. Îmbracă acel costum. Conținea, probabil, destul aer din dulap, cât să-i îngăduie cinci minute în vid... nici o secundă în plus.

Foyle deschise ușa dulapului și plonjă afară, în gerul întunecat al spațiului cosmic. Aerul din dulap răbufni odată cu el și umiditatea i se congelă într-un norișor de zăpadă, care pluti pe coridorul distrus de pe puntea principală. Foyle săltă rezervorul de aer gol, îl trase afară din dulap și-l abandonă. Peste un minut, dispăruse.

Apoi se întoarse și se propulsă printre sfărâmăturile plutitoare, către chepengul calei de balast. Nu putea s-alerge: zvâcnirile acelea reprezentau singura locomotie posibilă în absența greutateții și a unui mijloc de propulsie... împingeri cu picioarele,

coatele și mâinile în punte, pereți și colțuri, țâsniri în ralanti prin spațiu, ca un liliac înotând pe sub apă. Foyle irupse prin chepeng în cala de balast din partea întunecată a navei. Trecură două minute.

Ca toate navele spațiale, *Nomad*-ul era încărcat cu balast și stabilizat prin masa rezervoarelor de gaz întinse în lungul chilei, aidoma unei plute lungi făcute din bușteni, ranforsată pe laturi printr-un labirint de conducte îmbinate. Foyle avu nevoie de un minut pentru a deconecta un rezervor de aer. Nu avea cum să știe dacă era plin sau deja golit; dacă nu cumva se lupta cu el să-l ducă înapoi, până la dulap, ca să descopere abia acolo că era gol și că viața îi luase sfârșit. O dată pe săptămână, îndura jocul acesta de ruletă rusească spațială.

Simți un vuiet în urechi; aerul din costumul spațial se impurifica rapid. Smuci de cilindrul masiv înspre chepengul calei, se aplecă pentru a-i da voie să-i treacă peste cap, apoi se propulsă după el. Împinse rezervorul prin chepeng. Trecură patru minute, iar el tremura și dădea să-și piardă cunoștința. Dirijă rezervorul în lungul coridorului de pe puntea principală și-l îmbrânci în dulapul de scule.

Trânti ușa dulapului, o blocă, găsi un ciocan pe un raft și lovi de trei ori în rezervorul înghețat, pentru a-i slăbi valva. Răsuci violent ventilul. Cu ultimele puteri, își dezetansă casca, pentru a nu se sufoca în costumul spațial, în timp ce dulapul se umplea cu aer... dacă rezervorul mai avea aer în el. Apoi leșină, așa cum leșinase de atâtea ori până atunci, neștiind dacă aceasta era sau nu moartea.

∞

— Cine ești?

— Gully Foyle.

— De unde vii?

— De pe Terra.

— Unde ești acum?

— În spațiu.

— Încotro te-ndrepti?

Se trezi. Era viu. Nu-și irosi timpul cu rugăciuni sau mulțumiri, ci își văzu de supraviețuire. Pe întuneric, cercetă rafturile din dulap, pe care-și ținea rațiile. Mai rămăseseră numai câteva pachete. Fiindcă purta deja costumul spațial peticit, ar fi putut să profite și să înfrunte din nou vidul, ca să-și reînnoiască proviziile.

Își umplu costumul spațial cu aer din rezervor, își reetansă casca și pluti iarăși afară, în ger și lumină. Parcurse coridorul de pe puntea principală și urcă pe ce mai rămăsese din scara care ducea spre puntea de comandă, care la rândul ei nu mai era decât un coridor cu acoperiș prin spațiul cosmic. Pereții îi fuseseră distruși aproape în întregime.

Având soarele în dreapta și stelele în stânga, Foyle se propulsă către cambuză. La jumătatea coridorului, trecu pe lângă cadrul unei uși care continua să stea ferm între podea și plafon. Ușa propriu-zisă atârna de propriile-i balamale, pe jumătate deschisă — o ușă spre nicăieri. Dincolo de ea, se aflau numai spațiul cosmic și stelele nemișcate.

Când trecu prin fața cadrului acelei uși, Foyle își zări fugară propria reflecție în suprafața ei cromată și lustruită... Gully Foyle, o creatură neagră, gigantică, bărboasă, plină de sânge închegat și cruste de murdărie, slabă, cu ochi triști, răbdători... și însoțită permanent de un val de gunoaie plutitoare, mărunțșuri stârnite de mișcarea lui, care-l urmau prin spațiu precum coada unei comete aflate în dezintegrare.

Pătrunse în cambuză și începu să prade cu graba metodică a cinci luni de obișnuință. Aproape tot ce fusese îmbuteliat

înghețase bocnă și explodase. Mare parte din conserve își pierduseră cutiile propriu-zise, fiindcă tabla se face praf și pulbere la temperatura nu departe de zero absolut din spațiul cosmic. Foyle adună la un loc pachete de rații, concentrate și un calup de gheață din rezervorul de apă, acum plesnit. Aruncă totul într-o căldare uriașă din aramă, se întoarse și își afară din magazie, ducând căldarea după el.

La pragul neantului, se privi din nou, reflectat în ușa cromată, încadrată de stele. Apoi își opri înaintarea, uimit. Se holbă dincolo de ușă, la stelele care-i deveniseră prietene familiare după cinci luni. Printre ele, și o intrusă; o cometă, s-ar fi zis, cu cap invizibil și coadă scurtă, sub formă de jet. Atunci își dădu seama că se uita la o navă spațială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el.

— Nu, murmură el. Nu, neamule. Nu.

Suferea în continuare de halucinații. Se întoarse, își reluă drumul către sicriu. După aceea, se uită iarăși. Era tot o navă spațială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el. Discută iluzia respectivă cu Eternitatea.

— Șase luni au trecut, zise el în graiul cloacei. Acuma ie, acum? I-ascultați aici, zei păduchioși. Vă propun un târg, io, atâta. Mă mai uit o dată. Dacă-i tot o navă, al vostru sunt. M-ați luat. Da' dacă-i vreo jmecherie, neamule... dacă nu-i o navă... uite acu' desfac aici costumu' ăsta și iexplodez. Amândoi iechilibrăm balastu', noi ăștia. Acuma dați-mi semnu', da sau nu, atât.

Se uită pentru a treia oară. Și a treia oară văzu o navă spațială, ale cărei duze posterioare ardeau, accelerând pe o traiectorie spre soare, care ar fi trebuit să treacă pe lângă el.

Era semnul. Crezu. Era mântuit.

Foyle se propulsă și se năpusti pe coridorul de pe puntea principală către puntea de comandă. Dar, când ajunsese la scara de acces, la ce mai rămăsese din ea, se stăpâni. Fără să-și reumple costumul spațial cu aer, nu putea rămâne conștient mai mult de câteva momente. Aruncă o privire rugătoare spre nava spațială care se apropia, după aceea se repezi la dulapul de scule și-și umplu costumul ochi cu aer.

Urcă apoi către puntea de comandă. Prin hubloul de observație de la tribord, văzu nava spațială, cu duzele încă arzând, efectuând în mod clar o modificare majoră de curs și îndreptându-se, chiar dacă foarte lent, spre el.

Apăsă butonul de NAUFRAGIU de pe panoul etichetat: SEMNALIZARE. Urmă o pauză de trei secunde, timp în care Foyle suferi. Apoi, o explozie de lumină albă îl orbi, când semnalul de naufragiu porni în trei rafale triple, în total nouă rugăciuni pentru ajutor. Foyle mai apăsă de două ori butonul și rafalele fulgerară încă o dată și încă o dată în spațiu, substanțele radioactive încorporate în combustia lor stârnind mai multe urlete statice, care ar fi trebuit să apară pe toate lungimile de undă ale tuturor receptoarelor.

Duzele navei necunoscute se opriră. Fusese văzut. Avea să fie salvat. Era ca și renăscut. Exultă.

Se repezi înapoi la dulap și-și reumplu costumul spațial cu aer. Începu să plângă. Dădu să-și adune obiectele personale: un ceas mecanic fără cadran, pe care-l întorcea întruna, doar ca să-i audă ticăitul, o cheie tubulară cu mâner profilat, pe care o strângea în pumn în momentele de disperare, un aparat de feliat ouă pe ale cărui sârmulițe zdrăngănea acorduri primitive... Incitat cum era, le scăpă, băjbâi după ele prin întuneric, după care începu să râdă de unul singur.

Își umplu încă o dată costumul spațial cu aer și porni înapoi spre puntea de comandă. Apăsă un buton de semnalizare

etichetat: SALVARE. Din carcasa *Nomad*-ului țâșni un soare în miniatură, care explodă și rămase așa, suspendat, umplând kilometri de spațiu cu o lumină albă, pătrunzătoare.

— Hai, fetiță, fetiță, hai, fredonă Foyle. Grăbește-te, neamule. Hai, fetiță, fetiță, hai.

Ca o torpilă spectrală, nava necunoscută lunecă pe la circumferința globului de lumină, apropiindu-se încet, examinându-l. Pentru o clipă, inima lui Foyle se strânse; nava se comporta cu atâta precauție, încât se temu să nu fie vreun inamic venit din Sateliții Exteriori. Pe urmă, însă, îi zări frumoasa emblemă roș-albastră de pe flanc, simbolul puternicului clan industrial Presteign; Presteign de pe Terra — puternic, generos, caritabil. Și știi că era o navă-soră, fiindcă *Nomad*-ul era tot proprietatea firmei Presteign. Știi că era un înger din străfundurile spațiului, care plutea pe deasupra lui.

— Dragă surioară, cântă Foyle. Înger-îngerașul meu, ia-mă și pă mine-n zbor spre casă.

Nava se apropie paralel cu cea pe care se găsea Foyle, hurlourile luminate de la bordul ei strălucind prietenos, numele și numărul de înregistrare fiind clar vizibile, în caractere luminate ele însele pe fuzelaj: *Vorga*-T:1339. Nava se află lângă el o secundă, trecu prin fața lui în a doua secundă și dispăru în cea de-a treia.

Surioara îi dăduse cu piciorul; îngerul îl abandonase.

Foyle încetă să mai danseze și să mai cânte. Se holbă îngrozit. Sări la panoul de semnalizare și apăsă pe butoane. Semnale de naufragiu, asolizare, decolare și carantină irupseră din carcasa *Nomad*-ului într-o demență de lumini albe, roșii și verzi, pulsând a implorare... dar *Vorga*-T:1339 trecu silențioasă și implacabilă, cu duzele posterioare arzând din nou, când acceleră pe traiectoria ei îndreptată spre soare.

În felul acesta, în cinci secunde se născu, trăi și muri. După treizeci de ani de viață și șase luni de tortură, Gully Foyle, stereotipul Omului Banal, nu mai exista. Cheia se răsuci în încuietura sufletului său și ușa se deschise. Ce ieși de acolo îl nimici pentru totdeauna pe Omul Banal.

— Ai trecut pă lângă mine, zise el cu o furie care-i sporea puțin câte puțin. M-ai lăsat să putrezesc' ca p-un câine. M-ai lăsat să mor, *Vorga*... *Vorga*-T:1339. Ei bine, nu. O să scap d-aici, io. O să te urmăresc, *Vorga*. O să te găsesc, *Vorga*. O să ți-o plătesc, io. O să te ard. O să-ți vin de hac, *Vorga*. O să te fac bucăți, scârbă ce iești.

Acidul furiei gonia prin vinele lui, dizolvând răbdarea frustă și lentoarea care făcuseră din Gully Foyle o nulitate, precipitând un lanț de reacții care avea să facă din Gully Foyle o mașinărie infernală. Avea de-acum un scop în viață.

— *Vorga*, o să te fac bucăți, scârbă ce iești.

∞

Făcu ceea ce nulitatea nu putea face; se salvă de unul singur.

Timp de două zile, răscoli epava în cercetări de câte cinci minute și-și concepu un harnașament de tras peste umeri. Prinse un rezervor de aer de harnașament, pe care și-l conectă la cască printr-un furtun improvizat. Înainta prin spațiu ai-doma unei furnici care târa un buștean, dar se putea mișca în voie prin tot *Nomad*-ul.

Se gândi.

Pe puntea de comandă, învăță singur cum să folosească puținele instrumente de navigație care nu fuseseră distruse, studiind manualele standard risipite prin cabina de navigație răvășită. În cei zece ani de serviciu în spațiul cosmic, nici măcar nu visase vreodată să încerce așa ceva, cu toate

răsplățile sub formă de promovare și bani, care-i fuseseră oferite; dar acum avea el s-o răsplătească pe *Vorga-T:1339*.

Privi în jur. *Nomad*-ul plutea în derivă pe ecliptică, la cinci sute de milioane de kilometri de soare. În fața lui se întindeau constelațiile Perseu, Andromeda și Pești. Aproape în prim-plan zărea o pată de un portocaliu prăfos, care era Jupiter, un evident disc planetar, care se vedea cu ochiul liber. Cu nițel noroc, ar fi putut stabili un curs către Jupiter și salvare.

Jupiter nu era locuibil și n-ar fi putut fi vreodată. Ca toate planetele exterioare aflate dincolo de orbitele asteroizilor, era o masă înghețată de metan și amoniac; însă cei mai mari patru sateliți ai săi colcăiau de orașe ale căror populații se aflau acum în război cu Planetele Interioare. Foyle ar fi devenit prizonier de război, dar trebuia să rămână în viață pentru a-și regla conturile cu *Vorga-T:1339*.

Inspectă sala motoarelor de pe *Nomad*. În rezervoare mai rămăsese combustibil Max-Acc, iar una dintre cele patru duze posterioare rămăsese operațională. Foyle găsi manualele din sala motoarelor și le studie. Repară conexiunea dintre rezervoarele de combustibil și camera de ardere a duzei funcționale. Rezervoarele se găseau pe partea înșorită a epavei și aveau temperatura deasupra punctului de îngheț. Max-Acc era în stare lichidă și, totuși, nu curgea. În imponderabilitate, nu exista gravitație care să-l facă să se miște prin conducte.

Foyle studie un manual despre spațiul cosmic și află câteva despre teoria gravitației. Dacă i-ar fi putut aplica *Nomad*-ului o mișcare de rotație, forța centrifugă ar fi produs o gravitație suficientă în interiorul navei pentru a trimite combustibilul în camera de ardere a duzei. Dacă ar fi putut să declanșeze arderea în camera de ardere, impulsul inegal provocat de o singură duză ar fi provocat mișcarea de rotație a *Nomad*-ului.

Dar nu putea declanșa duza, dacă nu exista mai întâi rotație; și nu putea obține rotație, fără să declanșeze mai întâi duza.

Se gândi cum să scape din acest impas; doar era inspirat de *Vorga*.

Deschise valva de purjare a camerei de ardere a duzei și, chinuitor de încet, umplu camera manual cu combustibil. Amorsase pompa. Dacă aprindea combustibilul acum, ar fi ars destul timp cât să provoace o rotire și să producă puțină gravitație. După aceea, combustibilul Max-Acc ar fi început să curgă din rezervoare și ar fi pus nava în mișcare.

Încercă să aprindă un chibrit.

Chibriturile nu ard în vidul spațiului cosmic.

Încercă să scapere niște cremene, lovind-o de oțel.

Scânteile nu se aprind la temperatura din spațiul cosmic, apropiată de zero absolut.

Se gândi la filamente incandescente.

La bordul *Nomad*-ului, nu avea, însă, nici un fel de energie electrică, pentru a aduce un filament la incandescență.

Găsi manuale și le citi. Cu toate că-și pierdea frecvent cunoștința și se apropia de colapsul complet, gândi și plănui. *Vorga* îl inspira spre măreție.

Aduse gheață din rezervoarele congelate din cambuză, o topi cu căldura propriului său corp și adăugă apă în camera de ardere a duzei. Combustibilul și apa erau imiscibile, adică nu se amestecau între ele. Apa plutea într-un strat subțire pe deasupra combustibilului.

Din magaziile de substanțe chimice, Foyle aduse o bucată de sârmă argintie, din sodiu pur. Vârî sârma prin valva deschisă. Sodiul se aprinse în contact cu apa și arse, degajând o căldură intensă. Căldura ajunsese la combustibilul Max-Acc, care izbucni din valvă cu o flacără subțire cât un ac. Foyle

închise valva cu o cheie fixă. Arderea fu menținută în cameră și unica duză funcțională posterioară scuipea flăcări cu o vibrație silențioasă, care zguduia nava.

Impulsul duzei, dezaxat față de centru, îi imprimă *Nomad*-ului o rotație lentă. Cuplul de torsiune provocă o gravitație slabă. Greutatea reveni. Sfărâmăturile plutitoare care ticseau carcasa căzură pe punți, pereți și plafoane, iar gravitația menținu alimentarea din rezervoare a camerei de ardere a duzei.

Foyle nu-și irosi timpul cu ovații. Părăsi sala motoarelor și se chinui cu o grabă disperată să înainteze, pentru o ultimă și decisivă observație de pe puntea de comandă. Numai aceasta i-ar fi spus dacă *Nomad*-ul pornise într-un picaj nebunesc înspre adâncul fără întoarcere al spațiului cosmic sau pe un curs către Jupiter și salvare.

Gravitația ușoară făcea aproape imposibil târâtul rezervoarului de oxigen. Impulsul brusc înainte al accelerației eliberase mase întregi de resturi, care zburau către pupa prin interiorul *Nomad*-ului. În timp ce Foyle se chinuia să urce scara spre cabina de comandă, deșeurile năvăliră pe coridor și-l izbiră. Fu prins de ciulinii aceia spațiali, se rostogoli înapoi pe toată lungimea coridorului gol și se opri în batardoul cambuzei, cu un impact care-i spulberă ultimul control al cunoștinței. Rămase ținut în mijlocul unei jumătăți de tonă de sfărâmături, neajutorat, abia respirând și, totuși, continuând să clocotească după răzbunare.

- Cine ești?
- De unde vii?
- Unde ești acum?
- Încotro te-ndrepti?

Doi

Între Marte și Jupiter, se întinde centura lată de asteroizi. Dintre miile de asteroizi cunoscuți și necunoscuți, cel mai remarcabil pentru Secolul Bizareriilor era Sargasso, un planetoid construit din rocă naturală și resturi de epave recuperate de locuitorii săi în decursul a două sute de ani.

Erau niște sălbatici, unicii sălbatici ai secolului XXV, descendenți ai unei echipe de cercetători științifici, care se rătăciseră și naufragiaseră în centura de asteroizi cu două secole mai înainte, când li se defectase nava. Până să fie redescoperiți, urmașii lor își clădiseră o societate și o cultură proprii și preferaseră să rămână în spațiu, recuperând și spoliind, practicând un travesti barbar al metodelor științifice pe care și le mai aminteau de la strămoșii lor. Se auto-intitulau Poporul Savant. Lumea îi uitase cu promptitudine.

Nomad-ul înainta prin spațiul cosmic pe un curs care nu-l ducea nici către Jupiter, nici către stelele îndepărtate, ci descria prin centura de asteroizi o mișcare spiralată lentă, ca un animăluț muribund. Trecând la un kilometru depărtare de

asteroidul Sargasso, fu capturat imediat de Poporul Savant, pentru a fi încorporat în planetoid. Ei îl găsiră pe Foyle.

Acesta își recăpătă cunoștința o dată, în timp ce era transportat în triumf, pe o targă, pe niște pasaje naturale și artificiale din interiorul asteroidului acaparator de resturi. Erau construite din metale provenite din meteoriți, din piatră și plăci de carcase. Unele plăci încă mai purtau denumiri de mult uitate din istoria călătoriilor spațiale: *Regina Indului* — Terra; *Rătăcitorul Syrtis* — Marte; *Cercul cu trei inele* — Saturn. Pasajele duceau în săli mari, în magazii, apartamente și locuințe, toate clădite din nave recuperate și cimentate în asteroid.

Foyle fu purtat într-o succesiune rapidă printr-o gabară veche de pe Ganimede, un sfredelitor de gheață de pe Lassell, o barjă, un crucișător greu de pe Callisto, un transportor de combustibil din secolul XXII, cu rezervoarele de sticlă pline și acum cu combustibil fumuriu pentru rachete. În acel stup, erau adunate două secole de recuperare: întregi arsenale, biblioteci, muzee de costume, depozite de mașinării, scule, rații, băuturi, substanțe chimice, materiale sintetice și surogate.

Mulțimea din jurul targii urla triumfător:

— Cant. suf.! răcneau toți.

Un cor de femei ațâțate începu să behăie:

Bromură de amoniu	1,5 g
Bromură de potasiu	3 g
Bromură de sodiu	2 g
Acid citric	cant. suf.

— Cant. suf.! zbieră Poporul Savant. Cant. suf.!

Foyle leșină.

Se trezi din nou. Fusese scos din costumul spațial. Se găsea în sera de pe asteroid, acolo unde plantele erau crescute

pentru a furniza oxigen proaspăt. Carcasa lungă de o sută de metri a unui vechi transportor de minereu forma încăperea, iar un perete fusese acoperit complet cu ferestre recuperate... hublouri rotunde, pătrate, romboide, hexagonale... toate formele și vechimile fuseseră utilizate, până când peretele uriaș devenise un mozaic nebunesc de sticlă și lumină.

Soarele îndepărtat strălucea prin el; aerul era fierbinte și umed. Foyle privi în jur, fără să vadă prea clar. Un chip ca de drac se holba la el. Obrajii, bărbia, nasul și pleoapele erau hidos tatuat, aidoma unei măști maori străvechi. Pe frunte avea tatuat: **JÓSEPH**. O-ul din Jóseph avea o săgeată micuță care se ridica deasupra, transformându-l în simbolul lui Marte, utilizat de oamenii de știință pentru a desemna sexul bărbătesc.

— Noi suntem Poporul Savant, zise Jóseph. Eu sunt Jóseph, aceștia sunt frații mei.

Făcu un gest. Foyle privi mulțimea care-i înconjurase targa și rânjea înspre el. Toate fețele erau tatuat ca niște măști diavolești; toate frunțile aveau nume care făceau prezentările.

— De când plutești în derivă? întrebă Jóseph.

— *Vorga*, bolborosi Foyle.

— Ești primul sosit viu după cincizeci de ani. Ești un bărbat puternic. Foarte. Sosirea celui mai adaptat e doctrina Sfântului Darwin. Foarte științific.

— Cant. suf.! urlă mulțimea.

Jóseph îl prinse de cot pe Foyle, în felul unui doctor care i-ar fi luat pulsul pacientului. Gura lui drăcească numără solemn până la nouăzeci și opt.

— Pulsul tău. Nouăzeci și opt virgulă șase, zise Jóseph, scoțând un termometru și scuturându-l reverențios. Foarte științific.

— Cant. suf.! interveni corul.